

Kamer der Volksvertegenwoordigers

5 NOVEMBER 1953.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 20 December 1952, waarbij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas er toe gemachtigd wordt een som van ten hoogste honderd miljoen frank, betaalbaar in vijf annuïteiten, ter beschikking van de Staat te stellen met het oog op de toekenning van een bijzondere tegemoetkoming aan sommige aangeslotenen bij de Lijfrentekas.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

Het wetsontwerp betreffende het ouderdomspensioen der handarbeiders, op 26 Februari 1952 bij de Kamer der Volksvertegenwoordigers ingediend, werd door dezelfde Kamer op 2 Juli 1953 goedgekeurd.

Een wetsontwerp betreffende het ouderdomspensioen voor zelfstandige arbeiders werd op 29 Mei 1952, bij de Kamer neergelegd en zal eerlang worden besproken.

Aan de bedienden wordt een nieuw pensioenstelsel beloofd, dat naar men zegt, en laten wij hopen dat het zo weze, een merkelijke verbetering voor deze categorie van arbeiders zal inhouden.

En zo zouden zekere categorieën van personen een nieuwe pensioenregeling krijgen die een minder bezorgde oude dag zou inhouden.

Talrijk zijn evenwel nog de ouderlingen die geen verbetering van hun lot — hoe ongelukkig het nochtans weze — mogen verwachten. Ook zij stelden nochtans daden van voorzorg, zij ook verrichtten stortingingen met het oog op het vestigen van een ouderdomspensioen, zij stortten onder het regime van de wet van 16 Maart 1865.

Met deze stortingingen, welke het aantal er van zij, welk bedrag zij bereiken, met welk inzicht of doel zij werden gedaan, wordt geen rekening gehouden voor het toekennen van de kosteloze voordelen verleend door de Staat.

Voor verschillende categorieën van ouderlingen heeft de wetgever zich de laatste tijd bijzonder breed getoond, voor het verlenen van een geheel of gedeeltelijk ouderdomspensioen, dat de belanghebbenden moet toelaten na een leven van hard labeur een welverdiende rust te genieten.

(A)

Chambre des Représentants

5 NOVEMBRE 1953.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 20 décembre 1952 autorisant la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite à mettre à la disposition de l'État une somme de cent millions de francs au plus, payable en cinq annuités, en vue de l'attribution d'une allocation spéciale à certains affiliés à la Caisse de Retraite.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS.

Le projet de loi relatif à la pension de vieillesse des travailleurs manuels, déposé à la Chambre des Représentants le 26 février 1952, a été adopté par celle-ci le 2 juillet 1953.

Un projet de loi relatif à la pension de vieillesse des travailleurs indépendants déposé à la Chambre le 29 mai 1952, sera discuté prochainement.

Aux employés, il a été promis un régime nouveau de pensions qui, d'après ce qu'on dit, — espérons qu'il en sera ainsi — apporterait une notable amélioration en faveur de cette catégorie de travailleurs.

Ainsi, certaines catégories de personnes bénéficieraient d'un nouveau régime qui leur permettra de passer leurs vieux jours dans une aisance relative.

Toutefois de nombreux vieillards ne doivent espérer aucune amélioration de leur sort, si malheureux soit-il. Eux aussi ont cependant fait preuve de prévoyance, eux aussi ont effectué des versements en vue de la constitution d'une pension de vieillesse, sous le régime de la loi du 16 mars 1865.

Malgré le nombre, le montant, l'intention ou le but, il n'est tenu aucun compte de ces versements pour l'octroi des avantages gratuits accordés par l'État.

Pour plusieurs catégories de vieillards, le législateur s'est, ces derniers temps, montré particulièrement large pour l'octroi d'une pension de vieillesse entière ou réduite devant permettre aux intéressés de jouir d'un repos bien mérité après une vie de labeur.

G.

Zo wordt het aanvullend ouderdomspensioen toegekend aan de gewezen loontrekkenden, geboren vóór 1 Januari 1882 die geen of onvoldoende stortingen deden als verplicht verzekerde, binnen het kader van de zogenaamde algemene pensioenwet, doch die door overeenstemmende bewijzen konden aantonen dat zij gedurende een bepaalde periode de hoedanigheid van loontrekkende bezaten.

Zo wordt een gedeeltelijk ouderdomspensioen, na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, toegekend aan de vrijwillig-verzekerden, geboren in 1880 en 1881, die geen enkele storting deden binnen het raam van de samen-geordende wetten van 12 September 1946.

Zo wordt van de vrijwillig-verzekerden, geboren na 1881, een miniem aantal stortingen geëist om, na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, een pensioen te kunnen genieten. Men zou bijna zo ver mogen gaan te beweren dat een soort « amnestie » werd verleend aan de vrij-verzekerden geboren van 1880 af, wat het aantal vereiste stortingen betreft die dienden gedaan vóór de oorlogsperiode van 1939-1945.

Immers, vrij-verzekerden, behorende tot deze geboortejaren, en die eerst na de bevrijding van 1944 begonnen met het verrichten van de wettelijke minimum-stortingen, zijn wettelijk in regel om een gedeeltelijk pensioen te genieten.

Zulks is te rechtvaardigen, want het is eerst na de bevrijding dat een ware geest van sociale voorzorg over ons land is gaan waaien, en juist daarom is het billijk dat van dan af aan allen de mogelijkheid geboden wordt, door een persoonlijke inspanning, zich een pensioen voor de oude dag te verzekeren.

Daar waar men gemeend heeft — en terecht — zo breed te mogen zijn en zelfs te moeten zijn voor hen die alras hun 65ste verjaardag zouden vieren, heeft men het evenwel niet nodig geacht iets te doen voor de ouderen van dagen.

Bij het wetsvoorstel dat wij de eer hadden einde 1951 op het Bureau van de Kamer der Volksvertegenwoordigers neder te leggen, beoogden wij daarin te verhelpen. De Regering oordeelde evenwel een onderzoek van dat voorstel overbodig, gezien een nieuw ontwerp betreffende het ouderdomspensioen voor de zelfstandige arbeiders zou worden neergelegd.

Méer dan anderhalf jaar is daarover heen gegaan. Talrijk zijn de ouderlingen die de nood verbergen die heerst in hun armoedig gezin.

Bij de wet van 20 December 1952, verschenen in het *Staatsblad* van 25 December 1952, wordt door de Algemene Spaar- en Lijfrentekas, organisme onder Staatswaarborg, een som van honderd miljoen frank, betaalbaar in vijf jaarljkse annuïteiten, ter beschikking van de Staat gesteld om een bijzondere tegemoetkoming te verlenen aan de ouderlingen die bepaalde stortingen deden onder het regime van de wet van 16 Maart 1865.

Wij hebben dit lofwaardig voorstel uitgaande van een eerbare instelling toen met vreugde begróet, omdat het zou bijdragen tot het lenigen van de nood van onze ouderlingen. Bij de algemene bespreking van het kwestig wetsontwerp werd er op gewezen dat het voorziene bedrag niet zou volstaan voor een zo groot aantal behoeftigen.

Daarenboven is het zeker niet goed te praten dat een instelling, onder waarborg van de Staat, de sociale rol dient te vervullen die aan de Staat zelf, aan de gemeenschap is toebedeeld.

Verders blijkt klaar en duidelijk uit het antwoord van de achtbare heer Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg op een door ons gestelde parlementaire vraag dat op 30 April 1953, zijn Departement 4.700 aanvragen om bijzondere tegemoetkoming had ontvangen.

Begin Mei 1953, werden 1.301 aanvragen die aan de

Ainsi, le complément de pension de vieillesse est octroyé aux anciens travailleurs salariés, nés avant le 1er janvier 1882, qui n'ont pas effectué de versements ou n'ont fait que des versements insuffisants en qualité d'assurés obligatoires dans le cadre de la loi générale sur les pensions, mais qui ont pu prouver, par des documents concordants, qu'ils avaient, pendant une période déterminée, la qualité de salarié.

Une pension de vieillesse réduite, après enquête sur les ressources, est attribuée également aux assurés libres, nés en 1880 et en 1881, qui n'ont effectué aucun versement dans le cadre des lois coordonnées du 12 septembre 1946.

Et les assurés libres, nés après 1881, ne doivent effectuer qu'un nombre de versements minime pour bénéficier d'une pension après enquête sur les ressources. On pourrait même dire qu'une sorte d'« amnistie » a été accordée aux assurés libres, nés à partir de 1880, quant au nombre de versements requis avant la période de guerre 1939-1945.

En effet, les assurés libres dont la naissance remonte à ces années et qui n'ont commencé les versements minima légaux qu'après la libération de 1944, sont légalement en règle pour pouvoir bénéficier d'une pension réduite.

Rien de plus équitable, car ce n'est qu'après la libération qu'un véritable esprit de prévoyance sociale s'est manifesté dans le pays, et c'est ce qui justifie qu'à partir de ce moment la possibilité est offerte à tous de s'assurer, grâce à un effort personnel, une pension pour les vieux jours.

Alors que — à juste titre — on a estimé pouvoir et même devoir se montrer généreux pour ceux qui étaient à la veille de fêter leur 65e anniversaire, on n'a pas jugé nécessaire cependant de faire *quelque chose* en faveur des personnes plus âgées.

Par la proposition de loi que nous avons eu l'honneur de déposer sur le bureau de la Chambre des Représentants, fin 1951, nous avons voulu y remédier. Le Gouvernement a toutefois estimé inutile d'examiner cette proposition, un nouveau projet de loi relatif à la pension de vieillesse des travailleurs indépendants étant sur le point d'être déposé.

Depuis lors, il s'est écoulé un an et demi. Nombreux sont les vieillards qui cachent la gêne qui règne dans leur misérable ménage.

En vertu de la loi du 20 décembre 1952, publiée au *Moniteur* du 25 décembre 1952, la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite, organisme sous la garantie de l'État, a mis à la disposition de l'État une somme de cent millions de francs, payable en cinq annuïtés, en vue de l'attribution d'une allocation spéciale à certains vieillards ayant fait des versements sous le régime de la loi du 16 mars 1865.

Nous avons applaudi à cette heureuse proposition, émanant d'une institution respectable, parce qu'elle contribuerait à soulager la misère de nos vieillards. Lors de la discussion générale du dit projet de loi, il a été signalé que la somme prévue serait insuffisante pour un aussi grand nombre de nécessiteux.

En outre, on ne saurait justifier qu'une institution, bénéficiant de la garantie de l'État, doive remplir le rôle social incombant à l'État lui-même, à la communauté.

De plus, il ressort clairement de la réponse de M. le Ministre du Travail et de la Prévoyance Sociale à la question parlementaire que nous avons posée, que son Département avait, au 30 avril 1953, reçu 4.700 demandes en vue de l'obtention d'une allocation spéciale.

Au début du mois de mai 1953, 1.301 demandes répon-

gestelde vereisten voldeden, voor onderzoek omtrent de bestaansmiddelen aan de ontvangers van de belastingen overgemaakt. (Zie Bulletin « Vragen en Antwoorden », n° 26, blz. 708, vraag n° 113.)

Hieruit volgt dat van de 1.301 aanvragen een groot aantal zullen worden afgewezen na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen door de controleurs der belastingen, zodat het aantal begunstigden van de wet van 20 December 1952 eerder gering zal zijn; zo gering trouwens dat de annuïteit van 20 miljoen niet volledig zal worden opgebruikt en dienvolgens de wet van 20 December 1952 haar sociaal doel zal missen.

En dat alles omdat de voorwaarden vervat in de genoemde wet van 20 December 1952 veel te streng zijn opgevat.

Huidig wetsvoorstel voorziet een paar wijzigingen aan de genoemde wet van 20 December 1952 — wijzigingen die van aard zijn en tot doel hebben : de som van 20 miljoen per jaar aan de sociaal minderbedeelden te laten geworden die door hun stortingen blijk hebben gegeven van voorzorg; het recht te laten wedervaren aan de oudere verzekerden die niet hebben genoten van de regel van « amnestie » op het gebied van de pensioenstortingen; alle ouderlingen op een voet van gelijkheid en rechtvaardigheid te behandelen.

Artikel 2, paragraaf 2, van voornoemde wet voorziet inderdaad dat de bijzondere tegemoetkoming wordt verleend aan de personen die o. a. vóór 15 Mei 1919 ten minste zes jaarlijkse stortingen gedaan hebben bij toepassing van artikel 40 der wet van 16 Maart 1865, terwijl paragraaf 3 van zelfde artikel voorziet dat de aanspraakmakers zich vóór 15 Mei 1919 een jaarrente moeten gevestigd hebben van ten minste honderd twintig frank op 65 jaar.

Huidig wetsvoorstel strekt er toe de al te strenge bepalingen van artikel 2, paragraaf 2, te milderen en wel in die zin dat hoogstens drie stortingen binnen het kader van de wet van 16 Maart 1865 worden vereist terwijl paragraaf 3 van zelfde artikel wegvalt.

Voorzeker zullen deze wijzigingen een uitgave veroorzaken, die de 20 miljoen per jaar zullen overschrijden, maar dan zullen zij anderzijds de budgetten van de Commissies van Openbare Onderstand aanzienlijk verlichten, zodat van een werkelijke meeruitgave om zo te zeggen geen sprake zal zijn.

Door het verplaatsen van de uitgave zal nochtans een laatste zonnestraal worden gebracht in het sombere leven van zovele verdienstelijke ouderlingen.

dant aux conditions requises, ont été transmises aux receveurs des contributions pour enquête sur les ressources. (Voir Bulletin « Questions et Réponses », n° 26, page 708, question n° 113).

Il en résulte que ces 1301 demandes seront, en majeure partie, rejetées par les contrôleurs des contributions après enquête sur les ressources, de sorte que le nombre des bénéficiaires de la loi du 20 décembre 1952 sera plutôt minime, tellement minime même que l'annuité de 20 millions ne sera pas utilisée intégralement et que la loi du 20 décembre 1952 manquera dès lors son but social.

Tout ceci parce que les conditions prévues par la loi du 20 décembre 1952 sont beaucoup trop sévères.

La présente proposition de loi tend à apporter quelques modifications à la loi du 20 décembre 1952 — modifications qui ont pour but d'octroyer une somme de 20 millions aux infortunés sociaux qui, par leurs versements, ont fait preuve de prévoyance; de faire justice aux vieux assurés qui n'ont pas bénéficié de la mesure d'« amnistie » en matière de versements pour la pension; de traiter tous les vieillards de façon égale et équitable.

L'article 2, paragraphe 2, de la loi précitée dit en effet qu'une allocation spéciale est accordée aux personnes ayant notamment effectué, avant le 15 mai 1919, six versements annuels au moins en application de l'article 40 de la loi du 16 mars 1865, alors que le paragraphe 3 du même article dit que les demandeurs devront s'être constitué, avant le 15 mai 1919, une rente annuelle de cent-vingt francs au moins à 65 ans.

La présente proposition de loi tend à atténuer les dispositions par trop sévères de l'article 2, paragraphe 2, en ce sens qu'on exigera trois versements au maximum dans le cadre de la loi du 16 mars 1865, tandis que le paragraphe 3 du même article est supprimé.

Certes, ces modifications entraîneront une dépense de plus de 20 millions par an, mais, d'autre part, elles allégeront considérablement les budgets des Commissions d'Assistance Publique, de sorte qu'en réalité il ne s'agira pas d'une augmentation des dépenses.

Le déplacement de cette dépense apportera toutefois un dernier rayon de soleil dans la triste existence de tant de vieillards méritants.

Louis D'HAESELEER.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Artikel 2, 2°, van de wet van 20 December 1952 wordt aangevuld door volgende bepaling :

« De stortingen door de belanghebbende verricht binnen het kader van de wet van 16 Maart 1865, na 15 Mei 1919 of binnen het kader van de algemene wet, zonder dat deze laatste voldoende in aantal waren om hem de ouderdomsrentetoeslag na onderzoek te laten genieten, komen eveneens in aanmerking voor het bereiken van het aantal stor-

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'article 2, 2°, de la loi du 20 décembre 1952 est complété par la disposition suivante :

« Les versements effectués par l'intéressé après le 15 mai 1919 dans le cadre de la loi du 16 mars 1865 ou dans le cadre de la loi générale, sans que ceux-ci soient suffisamment nombreux pour lui permettre de bénéficier de la majoration de rente de vieillesse octroyée après enquête, entrent également en ligne de compte pour atteindre le

tingen, zo ten minste drie stortingen vóór 15 Mei 1919 werden verricht. »

Art. 2.

De bepaling van artikel 2, 3°, van genoemde wet vervalt.

Art. 3.

Deze wet treedt in werking op 1 Januari 1954.

5 November 1953.

nombre de versements, si trois versements au moins ont été effectués avant le 15 mai 1919. »

Art. 2.

La disposition de l'article 2, 3°, de la loi précitée est supprimée.

Art. 3.

La présente loi entrera en vigueur le 1er janvier 1954.

5 novembre 1953.

L. D'HAESELEER,
H. LAHAYE,
Ch. JANSSENS,
E. DEMUYTER,
F. MASQUELIER,
R. LEFEBVRE.
